

Důvody :

Názor rekursního soudu, že při sporné služebnosti jde o horní služebnost podle § 191 o. hor. zák., neobstojí, ježto horními služebnostmi podle tohoto zákonného ustanovení se vyrozumívají jen takové služebnosti, které se zřizují ve prospěch jiného horního tělesa, čemuž zde není. Nelze proto vyvoditi z § 193 o. hor. zák., že dohoda ujednaná mezi společnostmi »Bergbauunternehmung C.« a akc. společ. A. R. Montanwerke vyžadovala potvrzení báňského úřadu. Než tím není pro stěžovatele nic získáno. I když nešlo o služebnost horní, šlo přes to o ujednání takové, které nezbytně vyžadovalo k své platnosti podle § 220 o. hor. zák. schválení báňských úřadů. Podle § 170 o. hor. zák. jest majitel propůjčky hor povinen udržovati propůjčku v řádném provozu, k čemuž se vyžaduje podle § 170 lit. b) o. hor. zák., aby důlní dílo bylo udržováno ve stálém provozu a musí se proto podle § 174 o. hor. zák. v propůjčených důlních měrách dítí rubání co možná úplně. Ujednala-li tudíž společnost za sebe a za své právní nástupce s akciovou společností A. R. Montanwerke, že zanechá ve svých horních tělesech, zapsaných v horní knize Ch., těžby uhlí pro výrobu montánního vosku až do 30. dubna 1935, nemůže býti pochybnosti o tom, že ujednání takové mohlo míti po případě podstatný vliv na obmezení dosavadní těžby uhlí v těchto horních tělesech na mnoho let. Nemohlo proto ujednání to, ježto jím mohly býti dotčeny veřejné zájmy, jež mají §§ 170 a 174 o. hor. zák. na mysli, jeviti právní účinky, dokud báňský úřad k ujednání tomu nedal svůj souhlas. To plyne jasně z ustanovení § 6 a zejména § 220 o. hor. zák., jenž stanoví, že v důsledku vrchního dozoru mají báňské úřady bdíti nad plněním povinností, které ukládá zákon horním podnikatelům. Ježto takový souhlas nebyl prokázán, právem byla knihovní žádost společnosti C. zamítnuta napadeným usnesením k rekursu Československého státu (báňské správy), o jehož legitimaci k podání rekursu vzhledem k vylíčenému stavu věci nemůže býti pochybnosti, aniž třeba řešiti otázku, zda podle zmíněného ujednání šlo vpravdě o služebnost podle § 12 knih. zák.

Čís. 14607.

Předpis § 46 zák. čís. 26/29 Sb. z. a n. se nevztahuje na příplatky k pensijnímu důchodu, jež povinnému vyplácí přímo jeho bývalý zaměstnavatel z důvodu soukromoprávního.

(Rozh. ze dne 10. října 1935, R I 1046/35.)

Prv ý s o u d povolil vymáhající věřitelce Ústřední sociální pojišťovně v P. proti povinnému Stanislavu D-ovi exekuci zabavením příplatku, který povinný dostával měsíčně od své bývalé zaměstnavatelky okresní nemocenské pojišťovny v B. ke svému pensijnímu důchodu, vyplácenému mu pensijním ústavem. R e k u r s n í s o u d návrh zamítl. D ů v o d y: Prvý soud, povoluje exekuci, nepřihlížel k ustanovení § 46 zákona ze dne 21. února 1929 čís. 26 sb. z. a n., podle něhož zabavení

nároků pojištěnců, jakož i dávek z pojištění pensijního, přípustno jest toliko pro pohledávky v témže ustanovení pod 1 a 2 uvedené. Příplatky k pensijnímu důchodu vyplácené dlužníku okresní nemocenskou pojišťovnou jsou takovými dávkami podle zákona z exekuce vyloučenými, jsouce součástí pensijního důchodu dlužníkovy. Že by šlo o vymáhání některého z nároků neb pohledávek v § 46 pod 1 a 2 zmíněného zákona uvedených, vymáhající strana ani v návrhu na povolení exekuce netvrdila, ani jinak to není ze spisů zřejmo. Neměla proto exekuce navržená býti povolena, neboť jde o zachování předpisu povahy donucovací, k němuž musí soud hleděti z úřední povinnosti.

Nejvyšší soud uložil rekursnímu soudu nové rozhodnutí.

Důvody :

Právní názor rekursního soudu nelze uznati za správný. Předpis § 46 zákona čís. 26/29 sb. z. a n. jest předpisem výjimečným a měl zřejmě na mysli, jak plyne již z jeho zařazení v zákoně, jen nároky a dávky, pokud jsou upraveny v zákonech o pensijním pojištění soukromých zaměstnanců ve vyšších službách, tedy jen takové nároky a dávky, jež pro pojištěnce vyplývají z tohoto veřejnoprávního pojištění proti jeho nositelům. Tyto zákonné nároky a dávky pojišťovací nesmí ovšem — mimo případy v zákoně výčetmo uvedené, o něž však tu nejde — býti odňaty oprávněné osobě žádným způsobem, a to ani s jejím svolením, ani proti její vůli (viz rozhodnutí čís. 9322 sb. n. s.). Naproti tomu nelze ze zákona dovoditi, že se výjimečný předpis § 46 zák. čís. 26/29 sb. z. a n. vztahuje i na takové příplatky k pensijnímu důchodu, které se zavázal pojištěnci vypláceti přímo jeho bývalý zaměstnavatel z nějakého důvodu soukromoprávního. Neobstojí proto důvod, z něhož rekursní soud zamítl návrh na povolení exekuce vůbec. Avšak povinný uplatňoval dále ve svém rekursu proti usnesení soudu první stolice, že by nemohl býti zabaven celý příplatek, nýbrž nanejvýše jen dvě třetiny. Touto otázkou se rekursní soud pro svůj mylný právní názor o nezabavitelnosti příplatku, jehož skutečná povaha nebyla v předchozím řízení ani dostatečně vysvětlena a zjištěna, vůbec neobíral a v tomto směru rekurs povinného nevyřídil. Bylo proto zrušiti napadené usnesení a vrátiti věc rekursnímu soudu, by v naznačeném bodě o rekursu povinného znova rozhodl.

Čís. 14608.

**K výkladu § 95 zák. čís. 221/24 Sb. z. a n.
Pojem »nemocenského ošetřování«.**

(Rozh. ze dne 10. října 1935, Rv I 1620/33.)

Žalobkyně — všeobecná veřejná nemocnice v P. — domáhá se podle § 1042 obč. zák. na okresní nemocenské pojišťovně v T. náhrady nákladů, vzniklých jí opatřením protézy členu žalované pojišťovny, jenž